

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2013 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagała się od pozwanego C. G. zapłaty kwoty 153,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz wносиła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych w tym również kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wykonała na rzecz pozwanego krajową usługę przewozową. W związku z prawidłowym wykonaniem zleconej usługi w dniu 30 listopada 2012 r. wystawiono fakturę VAT na kwotę 153,75 zł, której pozwany mimo wezwania do zapłaty nie uregulował. Powódka podkreśliła, iż pozwany nie wniósł reklamacji na wykonana przez nią usługę i nie zakwestionował w żaden sposób roszczenia.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. VII Wydział Gospodarczy w dniu 25 czerwca 2013 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo w całości.

Dnia 29 lipca 2013 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył istnieniu zobowiązania, twierdząc, iż nie wystawił zlecenia spedycyjnego załączonego do pozwu. Pozwany podniósł, iż zlecenie spedycyjne nie jest podpisane przez niego.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wskazał, iż podczas wykonywania usługi przewozu osoby odbierające towar posługiwały się dokumentacją oraz pieczęcią pozwanego, co świadczy o tym, iż były umocowane do jego reprezentacji, a nadto wskazał, że odpowiedzialność pozwanego uzasadnia także art. 51 Prawa przewozowego.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka prowadzi działalność gospodarczą między innymi w zakresie transportu drogowego towarów.

(odpis z KRS powoda k. 5 – 7)

Pozwany C. G. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...)H. C. C. G. w zakresie sprzedaży hurtowej odpadów i złomu.

(kopia (...) pozwanego k. 8).

Pozwany zlecił powodowi wykonanie przewozu tworzyw sztucznych umieszczonych na palecie o wadze 309 kg i wymiarach 120x80x110 z firmy (...) S.A. do pozwanego. Osobą składającą zlecenie w imieniu pozwanego był T. P. (1). Za wykonanie przewozu strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 125 zł netto, płatne w terminie 14 dni od wystawienia faktury.

(zlecenie spedycyjne k. 108, mail wraz z załącznikami k. 49 – 52).

Towar został dostarczony do firmy pozwanego w dniu 27 listopada 2012 roku i przez pozwanego odebrany.

(kwit dostawy/odbioru k. 110; karta dyspozycji miejscowej nr (...) k. 112-113, 46, zeznania świadka K. T. k. 220 – 221).

Powódka w dniu 30 listopada 2012 roku wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 153,75 zł brutto (125,00 zł netto), z oznaczeniem terminu płatności na dzień 14 grudnia 2012 roku.

(faktura VAT nr (...) k. 9)

Wobec braku płatności, pismem z dnia 3 stycznia 2013 roku wezwała pozwanego do zapłaty.

(wezwanie do zapłaty z dnia 03.01.2013 r. k. 12; potwierdzenie odbioru przesyłki przez pozwaną - k. 12v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody z dokumentów. W ocenie Sądu dokumenty te stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy. Powołane dowody z dokumentów nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż zostały one zmanipulowane i z tego względu, aby nie mogły stanowić wiarygodnego materiału, w oparciu, o który można by czynić ustalenia faktyczne w sprawie.

Ustalając okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, Sąd oparł się także na zeznaniach świadka. W ocenie Sądu zeznania świadka K. T. należy uznać za wiarygodne, spójne i logiczne, a świadek jednoznacznie wskazał, że towar dostarczył.

Sąd oddalił wniosek dowodowy z zeznań świadka T. P. (1) w związku z tym, iż powód pomimo zobowiązania nie wskazał adresu zamieszkania świadka.

Sąd w oparciu o art. 302 § 1 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania stron, albowiem pozwany pomimo wezwania nie stawiał się na termin wyznaczony na przesłuchanie bez usprawiedliwienia.

Sąd oddalił także wniosek o zwrócenie się do T. P. (2) o udzielenie informacji, w ocenie Sądu, o ile strona chciała uzyskać informacje od tej osoby to winna zgłosić wniosek z jej zeznań, a ponadto przedmiotowy wniosek w świetle pozostałego materiału dowodowego był zbędny.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka żądała zasądzenia od pozwanego kwoty 153,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonanie przewozu.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa wskazywał, iż nie podpisał zlecenia spedycyjnego jak i nie zna osoby, która zlecenie podpisała.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, iż strony łączyła umowa przewozu. Dla oceny stosunku zobowiązaniowego stron jak i oceny zarzutów pozwanego miały więc zastosowanie także przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 poz.1173 ze zm. – dalej „ustawa”). Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy reguluje ona przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż powód w ramach swojej działalności gospodarczej zawodowo trudni się przewozem.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż brak było powodów do zakwestionowania umocowania T. P. (1) do reprezentowania pozwanego. Nie budzi wątpliwości ani w orzecznictwie sądowym ani w doktrynie, iż pełnomocnictwo może zostać udzielone wprost lub w sposób dorozumiany (por. P. Sobolewski [w:] K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I, Warszawa 2013, s. 794). Przyjmuje się przy tym, iż o fakcie udzielenia pełnomocnictwa może świadczyć nawet sam fakt tolerowania przez mocodawcę występowania danej osoby w charakterze pełnomocnika (por. J. Strzebinczyk [w:] E. Gniewek (red.), P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2013, s. 249). W ocenie Sądu pozwany co najmniej tolerował to, iż T. P. (1) w jego imieniu zawarł umowę przewozu, o czym świadczy chociażby fakt dysponowania przez tę osobę, dokumentem podatkowym, który zawiera datę prezentaty Urzędu Skarbowego, a więc dokumentem, który nie mógł być powszechnie dostępny. Przy tym pozwany nie zakwestionował przed wytoczeniem powództwa żądania powoda, pomimo tego, że wezwanie odebrał (k. 12v). Nie zakwestionował także pozwany, że towar otrzymał, a przy tym ten fakt został potwierdzony na dokumencie odbioru,

także pieczęcią pozwanego k. 11. Powyższa okoliczność została także ustalona w oparciu, o art. 233 § 2 k.p.c., także bowiem nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na terminie przesłuchania mogło zostać poczytane w ten sposób, że T. P. (1) dysponował pełnomocnictwem, a fakt zakwestionowania tej okoliczności był jedynie głośnym twierdzeniem pozwanego. Dowód bowiem z zeznań pozwanego miał istotne znaczenie dla sprawy, a w świetle całokształtu materiału dowodowego, w połączeniu z subiektywną odmową złożenia zeznań przez pozwanego, nie pozwalał na uznanie za nieudowodnione twierdzenia powoda o skutecznym zawarciu umowy pomiędzy stronami (por. wyrok SN z dnia 26 stycznia 1967 roku, sygn. akt II CR 269/66, G. Jędrejek, Kodeks postępowania cywilnego. Edycja pierwsza, Warszawa 2008, s. 593).

Już więc tylko z tego względu roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu.

Także przy przyjęciu, iż strony umowa przewozu nie łączyła, a pozwany nie był nadawcą przesyłki, roszczenie powoda należało uznać za zasadne. Zgodnie bowiem z art. 51 ust. 1 ustawy przez przyjęcie przesyłki i listu przewozowego odbiorca zobowiązuje się do zapłaty należności ciężących na przesyłce. Regulacja prawa przewozowego przewiduje bowiem odpowiedzialność odbiorcy przesyłki za pokrycie należności związanych z przewozem i powstaje z chwilą przyjęcia przez odbiorcę przesyłki wraz z listem przewozowym. Na pozwanym, jako odbiorcy przesyłki, który przyjął ją od przewoźnika bez zastrzeżeń, spoczywa obowiązek zapłaty. Przy tym zgodnie z art. 51 ust. 1 ustawy na odbiorcy ciąży obowiązek zapłaty wszystkich należności ciężących na przesyłce i to niezależnie od tego, czy zostały one określone w liście przewozowym, czy też nie (zob. wyrok SN z 19 grudnia 2013 r. sygn. akt II CSK 70/13, Legalis nr 753691). Do takich należności należy niewątpliwie przewoźne. Fakt przy tym nawet istnienia ustaleń pomiędzy odbiorcą, a nadawcą, w zakresie ustalenia tego, iż wynagrodzenie przewoźnikowi płaci nadawca, nie ma wpływu na odpowiedzialność odbiorcy z art. 51 ust. 1 ustawy. Dług odbiorcy powstaje z mocy ustawy z chwilą przyjęcia przesyłki wraz z listem przewozowym i istnieje w zasadzie niezależnie od długu jakiegokolwiek innej osoby wobec przewoźnika (por. wyrok SN z dnia 20 lipca 2006 r., sygn. akt V CSK 115/06, Legalis nr 177258 i orzecznictwo tam wskazane).

W przedmiotowej zaś sprawie zostało wykazane, a przy tym nie było także kwestionowane, że towar wskazany w dokumencie przewozowym k. 11 został dostarczony wraz z tym dokumentem przewozowym (listem przewozowym) pozwanemu w dniu 27 listopada 2012 roku i przez niego odebrany. Fakt odbioru przesyłki został także wykazany w oparciu o zeznania świadka K. T. k. 221.

Reasumując należy stwierdzić, że strona powodowa wykazała zasadność swojego żądania, dlatego Sąd mając powyższe na uwadze zasądził od C. G. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 153,75 złotych.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w myśl, którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie pozwany zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia za wykonany przez powódkę przewóz w terminie 14 dni od dnia wystawienia pozwanemu faktury VAT. Pozwany winien więc należne powódce wynagrodzenie uiścić do dnia 14 grudnia 2012 roku. Od dnia następnego pozwany pozostawał w opóźnieniu i od tegoż dnia powódka mogła żądać odsetek za czas opóźnienia. Mając na uwadze powyższe na rzecz powódki należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 15 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie z art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwanego należało uznać za przegrywającego niniejszą sprawę w całości. Na rzecz powoda od pozwanej należało więc przyznać zwrot kosztów procesu na które składały się: opłata od pozwu 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w wysokości 60 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powódki.